

Arrest

nr. 198 526 van 25 januari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, op 11 mei 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 mei 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 186 815 van 15 mei 2017, waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure, ingediend op 19 mei 2017.

Gelet op de beschikking van 20 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 24 januari 2009 toe op Belgisch grondgebied in het kader van gezinshereniging en werd in het bezit gesteld van een A-kaart.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid trof op 11 oktober 2010 op grond van het schijnhuwelijk van verzoeksters vader een beslissing, waarbij de A-kaart werd ingetrokken en een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd afgeleverd. Het beroep tegen deze beslissingen werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 24 februari 2011 (RvV 24 februari 2011, nr. 56 666).

1.3. Verzoekster werd op 9 mei 2017 geïnterpelleerd door de politie van Antwerpen wegens illegaal verblijf.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 9 mei 2017 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoekster werd hiervan *ipso die* in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten

naam: K.(...)

voornaam: C.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Turkije

+ haar minderjarig kind K.(...) A.(...) (°(...))

In voorkomend geval, ALIAS:

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen.

Artikel 7, alinea 1:

☐ *10 wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder geldig visum.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *Artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die haar werden betekend op 19.10.2010 en 18.05.2011.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkenes vader K.(...) M.(...) (°(...)) huwde op 25.09.2004 met een Belgische onderdaan, S.(...) A.(...) M.(...) C.(...) (°(...)). Op basis van dit huwelijk diende hij op 13.10.2004 een aanvraag tot vestiging in overeenstemming met het toenmalig artikel 40 van de Vreemdelingenwet. Betrokkenes vader werd uiteindelijk in het bezit gesteld van een C-kaart op 18.10.2007. Op 24.08.2007 scheidde betrokkenes vader echter van Mevr. S.

Betrokkene diende vervolgens samen met haar moeder K.(...) D.(...) (°(...)) en zussen A.(...) G.(...) ((...)) en K.(...) K.(...) (°(...)) vanuit Turkije een aanvraag tot gezinshereniging in overeenkomstig het toenmalige artikel 10 van de wet van 15.12.1980 en dit in functie van haar vader die verblijfsrecht had in België. Dit

werd toegestaan en op 24.01.2009 kwal betrokkene samen met haar moeder en zussen naar België. Op 18.03.2009 werd betrokkene in het bezit gesteld van een A-kaart.

Op 1.04.2010 werd het huwelijk van betrokkens vader met een Belgische onderdaan nietig verklaard door de Rechtbank van Eerste aanleg als zijnde een schijnhuwelijk. Als gevolg van het rechtsprincipe 'Fraus omnia corrumpit' werd het recht van betrokkens vader op vestiging in het Rijk ingetrokken op 11.10.2010 evenals het verblijfsrecht van betrokkene, daar haar verblijfsrecht voortvloeide uit het verblijfsrecht van haar vader. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 19.10.2010 samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), geldig 30 dagen. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten werd op 24.02.2011 verworpen door de RVV.

Betrokkene diende nadien 3 maal een aanvraag in tot regularisatie op grond van artikel 17 van de vreemdelingenwet (op 4.04.2011, 10.11.2011 en 5.11.2015), in functie van de medische problemen van haar ouders. De eerste twee aanvragen werden onontvankelijk verklaard wegens het ontbreken van de nodige stukken en de derde aanvraag werd ongegrond verklaard. Deze beslissingen werden allemaal aan betrokkene betekend en op 18.05.2011 ontving betrokkene daarbij eveneens een bevel om het grondgebied uiterlijk op 2.06.2011 te verlaten. Op 2.05.2016 diende betrokkene een verzoek tot schorsing en nietigverklaring van de ongegrondheidsbeslissing van 2.03.2016. Het ingediende beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Turkije wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingen betwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar de medische toestand van betrokkens ouders alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in het land van oorsprong, is gebleken dat betrokkens ouders niet voldoen aan de criteria vervat in het artikel 17 van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkens ouders geen reëel risico lopen op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkens ouders in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkens ouders bij hun verwijdering een reëel risico lopen op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

De regularisatieaanvraag op basis van humanitaire gronden, ingediend door betrokkens ouders en zus K., werd ook geweigerd.

Uit het administratief verslag van PZ Antwerpen van 9*05.2017 blijkt dat betrokkene een dochter heeft, K.(...) A.(...) (°(...)). De vader van het kind verblijft volgens betrokkene in Turkije. Betrokkens dochter wordt deze maand 1 jaar. De zeer jonge leeftijd van betrokkens kind, maakt zo net dat dit kind zich gemakkelijker zal kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat het kind niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van haar moeder kan opgroeien in hun land van herkomst, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van het kind zal schaden. Gelet op het precair verblijf van verzoekers in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013 nr. 30/2013; RW, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90).

Betrokkens vader, K.(...) M.(...), werd op 7.05.2017 aangehouden door de politie van Antwerpen vanwege opzettelijke slagen en verwondingen en illegaal verblijf. Hij verblijft eveneens illegaal op het grondgebied en werd op 8.05.2017 overgebracht naar het gesloten centrum voor illegalen in Merksplas met het oog op repatriëring naar Turkije. Betrokkens moeder verblijft eveneens illegaal op het grondgebied en dient dan ook terug te keren naar Turkije. Zij werd samen met betrokkene aangehouden door de politie van Antwerpen op 9.05.2017 vanwege illegaal verblijf en aan haar werd ook een bijlage 13septies betekend. Zij wordt overgebracht naar het gesloten centrum voor illegalen in Brugge.

Betrokkens zus K.(...) verblijft eveneens illegaal in België. Zij gaat in België naar school en mag haar huidige schooljaar in België nog afmaken, maar dient nadien ook terug te keren naar Turkije. In die zin kan een schending van artikel 8 van het E.V.R.M niet aannemelijk gemaakt worden.

Betrokkens zus A.(...) G.(...) verblijft ondertussen legaal op het grondgebied. Zij is in België gehuwd en heeft ondertussen haar eigen leven. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene bovendien in staat stellen om in contact te blijven met haar zus.

Betrokkene werd door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die haar werden betekend op 19.10.2010 en op 18.05.2011.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn/haar nationale overheden/de overname te vragen aan Turkije."

1.5. De ouders van verzoekster werden op 4 juni 2017 onder escorte naar Istanbul gerepatrieerd.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van Unierecht. Verzoekster formuleert haar grieven als volgt:

"A. HET (ONBETWISTE) PRIVÉ- EN GEZINSLEVEN VAN VERZOEKSTER

1. De verzoekende partij beroept zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet gelet op het privéleven, gezinsleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

Verzoekster verwijst hiervoor naar de uiteenzetting onder het feitenrelaas en de stukken uit het administratief dossier en de bijgevoegde stukken, waaruit blijkt dat verzoeker zich kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Mevrouw K.(...) C.(...) is een 26-jarige vrouw, met de Turkse nationaliteit. Zij heeft een kindje: K.(...) A.(...), geboren op 25 mei 2016 te Antwerpen.

Zij behoort tot een gezin met drie kinderen.

Mevrouw K.(...) D.(...), haar moeder, is een 47-jarige vrouw, geboren in (...) en hebbende de nationaliteit van Turkije.

De heer K.(...) M.(...), haar vader, is een 55-jarige man, geboren in (...) en hebbende de nationaliteit van Turkije.

Vader en moeder hebben samen drie dochters: K.(...) C.(...) (° (...)), K.(...) G.(...) (° (...)) en K.(...) K.(...) (° (...)).

De heer K.(...) M.(...), de echtgenoot van verzoekster, heeft een bijzonder langdurige en intense binding met België opgebouwd gedurende zijn leven en de periode dat hij in België woonachtig is. Zoals blijkt uit het administratief dossier, is de heer K.(...) M.(...) onafgebroken in het Rijk aanwezig sinds 2004. Ter staving verwijst zij naar de elementen zoals gekend in het administratief dossier. Zijn echtgenote en de kinderen verblijven hierop sinds 2008 in België. Het gezin is sindsdien gevestigd in België.

De heer K.(...) M.(...) huwde met een Belgische vrouw, mevrouw A.(...) S.(...) ((...)). Op basis van dit huwelijk verkreeg hij reeds eerder een legaal verblijf. Het huwelijk tussen beide echtgenoten liep echter op de klippen. Het koppel scheidde op 24 augustus 2007. Dit had tot gevolg dat hij zonder verblijfsdocumenten op het Belgische grondgebied verbleef.

De heer K.(...) M.(...) huwde in 2008 met zijn huidige echtgenote: mevrouw K.(...) D.(...). Zijn echtgenote en de kinderen verblijven hierop sinds 2008 in België. Het gezin is sindsdien gevestigd in België.

Het gezin heeft geen officiële woonplaats, hetgeen een rechtstreeks gevolg is van hun gebrek aan verblijfsdocumenten. Zij verblijven sinds 29 januari 2009 bij de familie S.(...) (bevriende landgenoten) te (...).

Het gezin dat hen opvangt bestaat uit de heer S.(...) Ö.(...), zijn echtgenote S.(...) M.(...) en hun drie minderjarige kinderen. Verzoeker en zijn gezin verblijven hier gratis. Het pand is eigendom van de familie S.(...) sinds 4 december 2001.

Door de hulp van de familie S.(...), is de familie K.(...) in staat in hun levensonderhoud te voorzien. De heer S.(...) ö.(...) is sinds 1 november 2010 voltijds tewerkgesteld in het Universitair Ziekenhuis te Antwerpen. Mevrouw S.(...) M.(...) werkt sinds 1 september 2014 deeltijds bij I. NV.

Mevrouw K.(...) G.(...), één van de drie kinderen, heeft ondertussen het pand verlaten sinds het einde van februari 2015 nadat zij in het huwelijk is getreden met een man die een legaal verblijf heeft. Zij verkreeg aldus een legaal verblijf (F-kaart).

De jongste dochter, K. K., volgt ondertussen op regelmatige basis de lessen in het middelbaar onderwijs te (...). Zij volgt daar de opleiding Logistiek assistent in zorginstellingen en ziekenhuizen.

Zij is ingeschreven in de school sinds 1 september 2008 en volgt hier sindsdien op regelmatige basis de lessen.

Verzoekster liep tevens school in België sinds 2008. Zij is thans afgestuurd en werkbereid. Zij is tevens moeder geworden van K.(...) A.(...) (° (...)).

Mevrouw D.(...) K.(...) heeft te kampen met ernstige gezondheidsproblemen. Het gezin K.(...) wordt hierom opgevolgd door hun huisarts: dokter Y.(...) P.(...), met praktijk te (...).

De verzoekende partij verwijst naar het standaard medisch attest, opgesteld door Dr. P.(...) Y.(...). Dit attest is gevoegd bij de aanvraag tot machtiging van verblijf omwille van medische redenen op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet. Deze aanvraag is gevoegd in het administratief dossier.

Mevrouw D.(...) K.(...) is gekend met diabetes mellitus type 2. Mevrouw D.(...) K.(...) heeft een uitgebreide medische voorgeschiedenis, waaronder: hypercholesterolemie, hypertensie, diabetes mellitus en depressie.

De aandoening van mevrouw D.(...) K.(...) wordt van zeer nabij opgevolgd door haar huisarts (Dr. P.(...) Y.(...)). Verzoekster volgt een strenge medicamenteuze behandeling haar ziekte.

Het doel van de diabetesbehandeling dient een zo lang mogelijk leven met behoud van zo veel mogelijk 'met de gezondheid samenhangende kwaliteit van leven' te zijn. Aandacht voor de kwaliteit van leven is onderdeel van goede diabeteszorg. De effectiviteit van zelfmanagement op zelfredzaamheid en kwaliteit van leven is beperkt.

Om een zo goed mogelijke kwaliteit van leven te handhaven probeert de huisarts niet alleen complicaties te voorkomen, maar ook de belasting van de behandeling zo veel mogelijk te beperken.

De kinderen en haar echtgenoot zijn daarom de mantelzorgers.

Ook de heer K.(...) M.(...) heeft te kampen met ernstige gezondheidsproblemen. Het gezin K.(...) wordt hierom opgevolgd door hun huisarts: dokter Y.(...) P.(...), met praktijk te (...).

De verzoekende partij verwijst naar het standaard medisch attest, opgesteld door Dr. P.(...) Y.(...). Dit attest is gevoegd bij de aanvraag tot machtiging van verblijf omwille van medische redenen op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet. Deze aanvraag is gevoegd in het administratief dossier.

De heer M.(...) K.(...) is gekend met diabetes mellitus type 2 sinds 2009. De heer M.(...) K.(...) heeft een uitgebreide medische voorgeschiedenis: hypercholesterolemie, hypertensie, diabetes mellitus en een nierkoliek (links). Er is geen familiale voorgeschiedenis van diabetes. Verzoeker drinkt zelf niet en is gestopt met roken.

De aandoening van de heer M.(...) K.(...) wordt van zeer nabij opgevolgd door zijn huisarts (Dr. P.(...) Y.(...)). Verzoeker volgt een strenge medicamenteuze behandeling voor zijn ziekte.

De kinderen en zijn echtgenote zijn daarom de mantelzorgers.

De verwerende partij moet hiermee rekening te houden, gelet op artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Deze elementen moeten ook betrokken worden in het onderzoek naar de inmenging (en mogelijke schending) bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

In de bestreden beslissing wordt de toepassing, en aldus de bescherming, van artikel 8 EVRM door de gemachtigde erkend, aangezien een belangenafweging door de gemachtigde werd uitgevoerd.

Dit kan aldus niet meer worden betwist door de verwerende partij.

B. DE BESCHERMING: ARTIKEL 8 EVRM - ARTIKEL 7 HANDVEST - ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET

2. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Ook het privéleven van de verzoekende partij, met name het geheel van sociale banden tussen verzoeker en de gemeenschap waarin hij leeft, wordt beschermd onder artikel 8 EVRM en valt derhalve binnen het toepassingsgebied van dit verdragsartikel.

Zie EHRM 23 april 2015, Khan v Duitsland, nr. 38030/12, 37:

Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see *Pretty v. the United Kingdom*, no. 2346/02, § 61, ECHR 2002-111) and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity (see *Mikulic v. Croatia*, no. 53176/99, § 53, ECHR 2002-1). It must therefore be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8. Indeed it will be a rare case where a settled migrant will be unable to demonstrate that his or her deportation would interfere with his or her private life as guaranteed by Article 8 (see *Miah v. the United Kingdom* (dec.), no.53080/07, §17, 27 April 2010).

Vrij vertaald:

Artikel 8 beschermt het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere mensen en de buitenwereld (zie *Pretty v. Het Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, EVRM 2002-111) en dit kan soms elementen omvatten van een persoonlijke sociale identiteit (zie *Mikulic v. Kroatië*, nr. 53176/99, § 53, EVRM 2002-1). Derhalve moet worden aangenomen dat het geheel van sociale banden tussen een gevestigde migranten en de gemeenschap waarin zij leven, deel uitmaakt van het concept van "private life" in de zin van artikel 8. Het is slechts in een zeldzaam geval wanneer een gevestigde migrant niet kan aantonen dat zijn of haar uitzetting een inmenging zou uitmaken op zijn of haar privé-leven zoals gewaarborgd door artikel 8 (zie *Miah v. het Verenigd Koninkrijk* (december), no. 53080/07, §17, 27 april 2010).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM.

Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

Omdat artikel 8 EVRM ook het recht beschermt om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen en soms aspecten van de sociale identiteit van een persoon betreft, stelt het EHRM dat moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen de "gevestigde vreemdelingen" ("immigrés établis") en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaken van het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8 EVRM. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96).

De verzoekende partij wijst dan ook op bovenvermeld feitenrelaas, in het bijzonder de duurtijd dewelke hij verblijft in België, de relatie met zijn partner en de relatie met de dochter van zijn partner.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet daarnaast dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

C. ER WERD GEEN AFWEGING UITGEVOERD VOORAFGAANDELIJK HET NEMEN VAN HET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

3. Verzoekster stelt vast dat enkel onder de beslissing tot terugleiding naar de grens een belangenafweging is gebeurd, niet onder de verwijderingscomponent.

Inzake de beslissing tot het opleggen van de beslissing om het grondgebied te verlaten, wordt enkel overwogen dat verzoeker op het grondgebied verblijft zonder geldig visum en dat er een proces-verbaal werd opgesteld door de politiezone van Antwerpen.

Wanneer de gemachtigde besloot tot het opleggen van de beslissing om het grondgebied te verlaten, kan niet worden vastgesteld dat deze werd voorafgegaan door een verplichte belangenafweging.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet bovendien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering (zijde het bevel om het grondgebied te verlaten) de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Dit is, zo blijkt uit de bestreden beslissing, niet gebeurd.

Minstens ontbreekt hiertoe de uitdrukkelijke motivering zoals vereist door artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

4. Enkel bij de beslissing tot terugleiding naar de grens werd een belangenafweging gemaakt en werd kennelijk rekening gehouden (met enkele) elementen zoals vereist onder artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Beide beslissingen zijn van elkaar te onderscheiden. Ze zijn gestoeld op een andere rechtsgrond en vormen afzonderlijke beslissingen. Een opdeling van beide beslissingen wordt dan ook gemaakt door de gemachtigde in de bijlage 13septies.

Hierom dringt een schending zich op van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

D. ONDERGESCHIKT: DE BELANGENAFWEGING ONDER DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS VOLDOET NIET T.A.V. ARTIKEL 8 EVRM. ARTIKEL 7 HANDVEST EN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET / SCHENDING HOORRECHT

5. Uw Raad oefent een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing.

Uw Raad gaat in eerste instantie na of de administratieve overheid een belangenafweging heeft gemaakt en onderzoekt vervolgens op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden in die belangenafweging werden betrokken.

Indien dit het geval is, kan uw Raad voorts nagaan of die belangenafweging niet kennelijk onredelijk is en heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van de vreemdeling bij de uitoefening van zijn privéleven en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en handhaven van de openbare orde.

Door verzoeker werd betoogd dat de gemachtigde heeft nagelaten om op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden in die belangenafweging te betrekken en dat de belangenafweging door de gemachtigde op basis van de betrokken elementen kennelijk onredelijk is en niet heeft geresulteerd in een "fair balance".

6. In de gemaakte belangenafweging stelt de gemachtigde dat er t.a.v. de dochter van verzoekster, Kivanc Asya, "geen concrete elementen" zouden voorliggen dat "het kind niet in een stabiele en veilige omgeving, in nabijheid van haar moeder kan opgroeien in hun land van herkomst, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van het kind zal schaden".

De gemachtigde miskent echter de zeer lange duurtijd dewelke verzoekster momenteel in België verblijft en haar zeer langdurige afwezigheid van Turkije. Verzoekster verliet Turkije nog tijdens haar minderjarigheid, samen met haar moeder om zich bij hun vader te vestigen in België. Ook zij keerden niet terug en de vader van verzoekster verblijft in België al sinds 2004.

Uit deze feiten, dewelke niet worden tegengesproken door de verwerende partij, blijkt dat verzoekster en haar kind niet kunnen terugvallen op een (sociaal) netwerk om te overleven in Turkije. Minstens is dit aannemelijk door de zeer lange duurtijd dat zij verblijven in België, waardoor ernstige moeilijkheden in Turkije te verwachten zijn. Bovendien is verzoekster vervreemd geraakt van haar land van herkomst door haar langdurige afwezigheid.

Dit heeft belangrijke gevolgen voor haar kind - de moeilijke omstandigheden dewelke verzoekster (en haar gezin) te wachten staan, hebben onmiskenbaar een sterk negatief effect over de veronderstelde "stabiele en veilige omgeving" waarin verzoekster zou terecht komen.

Dit zijn dan ook concrete elementen waarmee de gemachtigde diende rekening te houden bij het overwegen van de belangen van het kind. Dit laatste werd nagelaten, waardoor de belangenafweging niet voldoet. Dit geldt des te meer, gelet op de prominente plaats van de belangen van het kind.

7. In de gemaakte belangenafweging door de verwerende partij bij de terugleiding naar de grens, werd onvoldoende rekening gehouden met de situatie van de nog studerende zus, mevrouw K. K. Zij heeft geen inkomen en wordt ondersteund door haar gezin voor haar studies.

Zij volgt jarenlang school aan de Steinerschool voor buitengewoon onderwijs te Antwerpen (zie stuk 3), terwijl de gemachtigde slechts stelt dat zij hier "school" loopt (zonder enig concreet element). Mevrouw K. K. volmaakt de opleiding Logistiek Assistent in Ziekenhuizen en zorginstellingen bij de Steinerschool voor buitengewoon onderwijs en loopt hiervoor stage (zie stuk 4 - hetgeen zij niet kan in Turkije, laat staan deze Nederlandse opleiding afmaken in het buitengewoon onderwijs). De duurtijd en de specifieke opleiding van mevrouw K. zijn relevante gegevens waarmee duidelijk onvoldoende rekening werd gehouden en waardoor de gemachtigde onzorgvuldig handelt.

Verzoekster benadrukt nogmaals dat zij buitengewoon onderwijs volgt (stuk 3) en stage volgt (stuk 4), hetgeen mevrouw K. K. niet kan verderzetten in Turkije.

Door de gemachtigde is op 9 mei 2017 erkend dat dit een relevant gegevens zijn - mevrouw K. K. werd opgepakt op voorspraak van de Dienst Vreemdelingenzaken aan hun woonst, maar opnieuw in vrijheid gesteld. Zij mag haar opleiding afmaken. In de beslissing van 9 mei 2017 van mevrouw K. C. (de bestreden beslissing) wordt vermeld: "Betrokkenes zus K. verblijft eveneens illegaal in België. Zij gaat in België naar school en mag haar huidige schooljaar in België nog afmaken", maar haar volledig gezin (omkadering) wordt echter gedwongen verwijderd van het grondgebied waardoor zij niet in staat wordt gesteld haar school af te maken. Beide zaken zijn fundamenteel tegenstrijdig met elkaar.

De gemachtigde schendt hiermee tevens het hoorrecht, doordat minstens blijkt dat verzoekster niet op een nuttige wijze werd gehoord waarbij hij bovenvermelde feitelijke gegevens - dat mevrouw K. K. buitengewoon onderwijs volgt (stuk 3) en stage volgt (stuk 4) - concreet kon toelichten aan de gemachtigde. Uit de eigen gedragingen van de gemachtigde blijkt dat deze gegevens weldegelijk relevant zijn.

Het hoorrecht, zoals omschreven in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Het hoorrecht vormt volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een algemeen beginsel van het Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11).

Aangezien het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, dient dit recht ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten te worden erkend, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest; HvJ 18 december 2008, C-349/07 en HvJ 22 november 2012, C-277/11).

Het niet nuttig horen van verzoekster heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk verzoekster de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

8. In de belangenafweging door de gemachtigde wordt geen belang geschonken aan de zeer lange duurtijd dat verzoekster en haar gezin momenteel in België verblijven én hun zeer langdurige afwezigheid uit Turkije.

De vader van verzoekster verblijft ondertussen sinds 2004 in België. Hij heeft zijn band met zijn land van herkomst stelselmatig verloren door zijn langdurige afwezigheid. Hij is van Turkije vervreemd geraakt.

De heer K.(...) M.(...) huwde in 2008 met zijn huidige echtgenote: mevrouw K. D. Het volledige gezin verbleef hierop sinds 2008 in België. Het gezin is sindsdien gevestigd in België.

Verzoekster verblijft dus sinds 2008 onafgebroken in België (tijdens haar minderjarigheid). Zij heeft hier school gelopen en is alhier opgegroeid.

Zij verblijven sinds 29 januari 2009 bij de familie S. (bevriende landgenoten) te (...). Dit laatste is overigens gekend door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Een verwijdering van het grondgebied zou hen voor grote moeilijkheden zetten om te overleven, laat staan om zijn opgebouwde sociale netwerk in België (o.a. met de familie S.) te kunnen behouden. De zeer lange duurtijd dewelke de familie afwezig is gebleven van Turkije maakt dit minstens aannemelijk.

De gemachtigde moet hiermee rekening houden en deze elementen zorgvuldig afwegen.

Deze feitelijke elementen worden niet onvoldoende overwogen. Deze feitelijke elementen zijn nl. van groot belang om te bepalen of er in casu sprake is van een schending of gerechtvaardigde inmenging in het gezinsleven van verzoeker.

In de toepasselijke regelgeving is bovendien niet voorzien in een uitzondering wanneer verzoekster "zelf verantwoordelijk" zou zijn voor deze situatie.

De gemachtigde moet dan ook op een zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden in die belangenafweging betrekken, hetgeen nu niet is gebeurd. De gemachtigde beperkt zich nu tot de opsomming van de verblijfsprocedures en de stelling dat hij zelf verantwoordelijk is voor zijn verblijf in België. Dit is onvoldoende in het licht van de vereisten van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

Omdat artikel 8 EVRM ook het recht beschermt om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen en soms aspecten van de sociale identiteit van een persoon betreft, stelt het EHRM dat moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen de "gevestigde vreemdelingen" ("immigrés établis") en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaken van het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8 EVRM. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96).

Ook deze feitelijk elementen zijn nochtans van groot belang om te bepalen of er in casu sprake is van een schending of gerechtvaardigde inmenging in het gezinsleven van verzoeker. De gemachtigde moet dan ook op een zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden in die belangenafweging betrekken, hetgeen nu niet is gebeurd.

De gemaakte afweging van de gemachtigde is onzorgvuldig en volstaat hierom niet.

9. Verzoekster kan bovendien niet op korte termijn terugkeren, omdat zij tegelijkertijd een inreisverbod kreeg opgelegd met de duurtijd van drie jaar. Deze beslissing wordt nergens overwogen door de gemachtigde, terwijl deze tegelijkertijd met de bijlage 13septies werd opgelegd.

Verzoekster kan hierdoor haar zussen (G. en K.) die in België verblijven noch haar sociaal netwerk in België opzoeken gedurende deze periode nadat zij wordt verwijderd van het grondgebied.

Deze beslissing wordt nergens overwogen door de gemachtigde, terwijl deze tegelijkertijd met de bijlage 13septies werd opgelegd.

Het inreisverbod moet door de gemachtigde mede in overweging worden genomen bij het bepalen of het gaat om een gerechtvaardigde inmenging dan wel een schending van het beschermde privé- en gezinsleven van verzoeker.

Ook hierom is de gemaakte afweging van de gemachtigde onzorgvuldig.

10. In casu kan alleen maar worden vastgesteld dat de gemachtigde bij de afgifte van het bestreden bevel niet tegemoet is gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet evenals artikel 41 Handvest en de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het unierecht.

Het is immers de taak van de administratieve overheid om, vooraleer de beslissing te nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van alle omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De gemachtigde heeft onvoldoende rekening gehouden met bovenvermelde elementen.

Tot slot wijst verzoeker erop dat Raad niet zelf tot de wettelijk noodzakelijke beoordeling en belangenafweging kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)."

3.2. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve

overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.6. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

3.7. In haar middel betwist verzoekster nergens de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat zij op het Schengengrondgebied verblijft zonder geldig visum, waardoor deze in principe wettelijk verplicht was haar een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Verzoekster betoogt echter dat zij zich kan beroepen op een beschermenswaardig privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest. Verzoekster beschrijft in haar middel uitvoerig haar gezinssituatie, haar langdurige verblijf in België, de belangen van haar kind en de medische problematiek van haar vader, waarvoor zij als mantelzorger zou optreden. Tevens wijst verzoekster op de situatie van haar jongere zus, die school loopt in België en haar oudere zus, die gehuwd is en legaal in België verblijft. Daarna gaat verzoekster in op de bescherming die wordt geboden door artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest en wijst zij op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Volgens haar werd de vereiste belangenafweging niet doorgevoerd en werden haar rechten van verdediging en hoorrecht, zoals bedoeld in artikel 41 van het Handvest, geschonden.

3.8. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

3.9. Artikel 8 van het EVRM biedt een identieke bescherming als artikel 7 van het Handvest. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van

effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

3.10. Het bestaan van een privé- en gezinsleven in België dient in hoofde van verzoekster bewezen te worden geacht. Zij verblijft immers sedert begin 2009 met haar familieleden in België.

3.11. De Raad merkt echter op dat de bestreden beslissing geen einde stelt aan enig bestaand recht op verblijf in het Rijk, aangezien haar wettig verblijf reeds een einde nam door toedoen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van 11 oktober 2010. Er kan derhalve niet worden gesteld dat deze beslissing een inmenging vormt in verzoeksters privé-, gezins- en familieleden. Er dient hierbij te worden aangegeven dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) reeds meermaals heeft aangegeven dat wanneer een vreemdeling in een dergelijke situatie een staat confronteert met een privé- en gezinsleven als een voldongen feit (*“fait accompli”*) er op deze staat geen uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting rust om deze vreemdeling toe te laten zich te vestigen. Het EHRM oordeelt dat in regel, vreemdelingen in deze situatie, niet vermogen te verwachten dat hen enig verblijfsrecht zal worden toegestaan (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12.738/10, *Jeunesse/Nederland*). Voorliggende zaak kan niet worden vergeleken met zaken waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van vreemdelingen die door het EHRM worden beschouwd als *“gevestigde vreemdelingen”*, met andere woorden vreemdelingen die formeel tot een verblijf werden toegelaten (EHRM 30 juni 2015, nr.39.350/13, *A.S./ Zwitserland*). Verzoeksters verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM met betrekking tot *“gevestigde vreemdelingen”* is dan ook weinig dienstig.

3.12. Het gaat *in casu* om een zogeheten *“eerste toelating”*, waarbij het EHRM van oordeel is dat er geen inmenging is. De toetsing geschiedt dan niet aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar er dient eerder te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de *‘fair balance’*-toets, waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Bij deze afweging is het antwoord op de vraag van belang of het gezinsleven of privéleven tot stand werd gebracht op het ogenblik dat de betrokken personen reeds wisten dat de verblijfsstatus dusdanig was dat het van meet af aan duidelijk was dat de mogelijkheid tot voortzetting van een gezins- of privéleven in een bepaalde staat precair was. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM zal, indien dit het geval is, slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kunnen worden besloten dat de verwijdering van een vreemdeling aanleiding geeft tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

3.13. In de bestreden beslissing brengt de gemachtigde van de staatssecretaris in herinnering dat verzoekster op grond van gezinshereniging naar België kwam, maar dat *“(a)ls gevolg van het rechtsprincipe ‘Fraus omnia corrumpit’ (...) het recht van betrokkene vader op vestiging in het Rijk (werd) ingetrokken op 11.10.2010 evenals het verblijfsrecht van betrokkene, daar haar verblijfsrecht voortvloeide uit het verblijfsrecht van haar vader. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 19.10.2010 samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), geldig 30 dagen. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten werd op 24.02.2011 verworpen door de RVV.”* Er wordt tevens aangestipt dat de medische en humanitaire regularisatie-aanvragen werden afgewezen. Met betrekking tot verzoeksters jonge kind wordt in de beslissing het volgende gesteld: *“Uit het administratief verslag van PZ Antwerpen van 9*05.2017 blijkt dat betrokkene een dochter heeft, K.(...) A.(...) (°(...)). De vader van het kind verblijft volgens betrokkene in Turkije. Betrokkenes dochter wordt deze maand 1 jaar. De zeer jonge leeftijd van betrokkene kind, maakt zo net dat dit kind zich gemakkelijker zal kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat het kind niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van haar moeder kan opgroeien in hun land van herkomst, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van het kind zal schaden. Gelet op het precair verblijf van verzoekers in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog*

geen absoluut karakter heelt. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013 nr. 30/2013; RW, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90).” Aangaande de overige familieleden van verzoekster wordt het volgende overwogen: “Betrokkenes vader, K.(...) M.(...), werd op 7.05.2017 aangehouden door de politie van Antwerpen vanwege opzettelijke slagen en verwondingen en illegaal verblijf. Hij verblijft eveneens illegaal op het grondgebied en werd op 8.05.2017 overgebracht naar het gesloten centrum voor illegalen in Merksplas met het oog op repatriëring naar Turkije. Betrokkenes moeder verblijft eveneens illegaal op het grondgebied en dient dan ook terug te keren naar Turkije. Zij werd samen met betrokkene aangehouden door de politie van Antwerpen op 9.05.2017 vanwege illegaal verblijf en aan haar werd ook een bijlage 13septies betekend. Zij wordt overgebracht naar het gesloten centrum voor illegalen in Brugge. Betrokkenes zus K.(...) verblijft eveneens illegaal in België. Zij gaat in België naar school en mag haar huidige schooljaar in België nog afmaken, maar dient nadien ook terug te keren naar Turkije. In die zin kan een schending van artikel 8 van het E.V.R.M niet aannemelijk gemaakt worden. Betrokkenes zus A.(...) G.(...) verblijft ondertussen legaal op het grondgebied. Zij is in België gehuwd en heeft ondertussen haar eigen leven. Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene bovendien in staat stellen om in contact te blijven met haar zus.”

3.14. Gelet op hetgeen hierboven in punt 3.13. werd gesteld, kan verzoekster bezwaarlijk voorhouden dat in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering geen rekening zou zijn gehouden met de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of dat er geen deugdelijke belangenafweging, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM of artikel 7 van het Handvest, zou hebben plaatsgevonden. Verzoeksters langdurige verblijf in België is een gevolg van het schijnhuwelijk van haar vader. Aangezien de vader van verzoeksters dochter blijkens haar eigen verklaringen in Turkije verblijft en haar ouders ondertussen naar Turkije werden gerepatriëerd (zie punt 1.5.) en er ook op haar jongere zus een terugkeerverplichting rust, kan zij zich niet beroepen op een beschermenswaardig privé- en/of gezinsleven in België.

3.15. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 41 van het Handvest betreft het recht op behoorlijk bestuur. Het tweede lid van deze bepaling luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

(...)

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...).”

3.16. In de eerste plaats merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat verzoekster zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 Handvest kan beroepen. Evenwel maakt het hoorrecht integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35). Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken “*voordat dit besluit wordt genomen*”, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele

omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 49).

3.17. De bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) valt onder de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Bij het nemen van de bestreden beslissing geeft de gemachtigde van de staatssecretaris dus uitvoering aan het Unierecht.

3.18. Uit het administratief dossier kan niet duidelijk worden opgemaakt dat verzoekster voorafgaand aan het opleggen van de verwijderingsmaatregel zou zijn gehoord. Uit het administratief verslag vreemdelingencontrole van de politie van Antwerpen van 9 mei 2017 blijkt enkel dat verzoekster had kunnen meedelen dat 'haar man' in Turkije verblijft. Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kan een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van een verwijderingsmaatregel, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid leidt van het genomen besluit, *in casu* een verwijderingsmaatregel (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een verwijderingsmaatregel had kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40). In haar middel schetst verzoekster haar hele geschiedenis, maar zij brengt geen specifieke omstandigheden aan, die niet gekend zijn bij het bestuur, die in het kader van het hoorrecht zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure en dus tot het niet-opleggen van een verwijderingsmaatregel. Verzoekster wijst op de lange duur van haar verblijf in België en haar afwezigheid uit Turkije, maar zij toont niet aan dat dit ertoe zou leiden dat er zou moeten worden afgezien van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

3.19. Waar verzoekster tenslotte in haar middel ingaat op het feit dat zij omwille van het opgelegde inreisverbod niet op korte termijn kan terugkeren naar België, merkt de Raad op dat het inreisverbod niet het voorwerp uitmaakt van de onderhavige vordering.

3.20. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM of van de artikelen 7 en/of 41 van het Handvest, noch van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht. Verzoekster toonde geen schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel werd niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.21. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoekster stelt in haar tweede middel het volgende:

“Door zowel de moeder als vader van verzoekster werd een aanvraag ingediend op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet, waarbij verzoekster mede een aanvraag heeft ingediend (o.a. als mantelzorger). Er werd een advies uitgebracht door de arts-adviseur op 29 februari 2016. De aanvraag werd hierop tweemaal door de bevoegde overheid ontvankelijk doch ongegrond verklaard op 2 maart 2016.

Door de verzoekende partij werd op 2 mei 2016 een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring ingesteld tegen de beslissing van 2 maart 2016, zowel voor de vader als de moeder. Deze procedure is nog hangende.

Door de gemachtigde wordt in de bestreden beslissing echter gesteld als volgt:

"Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar de medische toestand van betrokkenes ouders alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in zijn land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM."

Door verzoekster werd evenwel, gelijktijdig met huidig verzoekschrift, een vordering ingesteld tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid waarbij wordt verzocht om het hangende beroep zo spoedig mogelijk te behandelen. In het tegengestelde geval zal, door het uitvoeren van de bestreden beslissing, dit hangende beroep doelloos worden.

Bij een eventuele schorsing van de beslissing van 2 maart 2016, kan de gemachtigde niet meer staande houden dat het "diepgaand onderzoek" op een correcte wijze werd uitgevoerd. Minstens kan niet worden aangenomen dat de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de adequate behandelingen in Turkije werd aangetoond.

Het weze herhaald dat mevrouw D.(...) K.(...) gekend is met diabetes mellitus type 2. Mevrouw D.(...) K.(...) heeft een uitgebreide medische voorgeschiedenis, waaronder: hypercholesterolemie, hypertensie, diabetes mellitus en depressie. De aandoening van mevrouw D.(...) K.(...) wordt van zeer nabij opgevolgd door haar huisarts (Dr. P. Y.).

Zij volgt een strenge medicamenteuze behandeling haar zijn ziekte.

Het weze tevens herhaald dat de heer M.(...) K.(...) gekend is met diabetes mellitus type 2 sinds 2009. De heer M.(...) K.(...) heeft een uitgebreide medische voorgeschiedenis: hypercholesterolemie, hypertensie, diabetes mellitus en een nierkoliek (links).

De noodzakelijke medische zorgen zijn niet beschikbaar en toegankelijk in het land van herkomst (Turkije), zoals uiteengezet in de procedure gericht tegen de beslissingen van 2 maart 2016."

3.22. Verzoekster beroept zich wederom op een schending van het hierboven weergegeven artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en verwijst naar het beroep dat zij heeft ingediend tegen de afwijzing van de medische regularisatieaanvraag van haar ouders. De Raad merkt op dat verzoekster zich onmogelijk kan beroepen op de diabetes van haar beide ouders om aan te tonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris onvoldoende rekening zou hebben gehouden met haar 'gezondheidstoestand', zoals bedoeld in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. In zoverre zij als mantelzorger fungeert voor haar ouders, dient te worden opgemerkt dat zowel aan verzoekster als aan haar ouders bevelen werden afgeleverd, zodat zij desgevallend haar rol van mantelzorger in haar land van herkomst kan verderzetten. Bijkomend merkt de Raad op dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de weigeringsbeslissing betreffende de medische regularisatie-aanvraag (middels voorlopige maatregelen) door de Raad werd verworpen in zijn arrest van 15 mei 2017 (RvV 15 mei 2017, nr. 186 812).

3.23. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Wat ernstig zieke vreemdelingen betreft, heeft het EHRM reeds geoordeeld dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, *N./ Verenigd Koninkrijk*). Het begrip "uitzonderlijke gevallen" werd nader omschreven in de zaak *Paposhvili / België* (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10) waarbij het Hof stelde: "183. *The Court considers that the "other very exceptional cases" within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness.*" (Het Hof oordeelt dat onder "andere zeer uitzonderlijke gevallen", zoals bedoeld in de zaak *N v. Verenigd Koninkrijk*, die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM dient begrepen te worden de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij

substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in imminent levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in de ontvangende staat, te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting. Het Hof wijst erop dat deze situaties overeenstemmen met de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in zaken die betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen.) *In casu* toont verzoekster dergelijke uitzonderlijke situatie *prima facie* evenwel niet aan, dit temeer in het licht van de vaststellingen dat de medische aandoening van haar ouders in Turkije kan behandeld worden en dat haar ouders toegang hebben tot deze behandeling.

3.24. Er werd geen schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiengintig januari tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPE,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPE

F. TAMBORIEN